روایت

فتح آزتکا و اعلان جنگ برای رقیبان

سه شیرها، مدعی واقعی جام

پیروزی ۳ بر ۲ انگلیس مقابل مکزیک در مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، تنها یک صعود ساده نبود، این مسابقه به آزمونی بزرگ برای شاگردان توماس توخل تبدیل شد. دیداری پر از هیجان، فراز و نشیب، تصمیم‌های جنجالی، کارت قرمز، دو پنالتی و مقاومت جانانه که در نهایت نشان داد سه‌شیرها از نظر ذهنی و تاکتیکی آماده حضور در جمع مدعیان اصلی قهرمانی هستند.

ورزشگاه آزتکا، یکی از سخت‌ترین میزبانان فوتبال جهان، بار دیگر فضای همیشگی خود را به نمایش گذاشت، اما انگلیس برخلاف بسیاری از تیم‌های بزرگ، از این آزمون دشوار سربلند بیرون آمد. حالا پس از این پیروزی، بسیاری معتقدند تیم توخل بیش از هر زمان دیگری شایستگی خود را برای رسیدن به مراحل پایانی جام ثابت کرده است.

بلینگام تفاوت را رقم زد

بدون تردید جود بلینگام بهترین بازیکن میدان بود. هافبک رئال مادرید نمایشی کامل و کم‌نقص ارائه داد و با دو گل ارزشمند، نقش اصلی را در برتری انگلیس ایفا کرد. هر دو گل او با فرارهای هوشمندانه از عمق دفاع مکزیک و ضربات دقیق به ثمر رسید، حرکاتی که یادآور درخشش او در نخستین فصل حضورش در رئال مادرید بود.

اما ارزش نمایش بلینگام تنها به گل‌هایش محدود نمی‌شد. او پس از جلو افتادن انگلیس، بارها در پست‌های مختلف به میدان رفت؛ از هافبک میانی گرفته تا وینگر و حتی مهاجم، تا به تیمش در حفظ نتیجه کمک کند. نکته مهم دیگر اینکه بلینگام با وجود فشار شدید بازیکنان مکزیک، از دریافت کارت زرد اجتناب کرد و حضورش در مرحله یک‌چهارم نهایی را حفظ کرد.

پیروزی تاکتیک برزیبایی فوتبال

توماس توخل پیش از مسابقه گفته بود برای موفقیت در جام جهانی، همیشه نمی‌توان فوتبال زیبا ارائه داد؛ جمله‌ای که با واکنش‌های متفاوتی همراه شد. اما دیدار مقابل مکزیک ثابت کرد سرمربی آلمانی برنامه مشخصی برای چنین مسابقاتی دارد.

انگلیس بازی را با تمرکز بالا آغاز کرد، اجازه نداد مکزیک بر جریان مسابقه مسلط شود و در زمان مناسب ضربات خود را وارد کرد. پس از اخراج جرل کوانساه نیز توخل بدون از دست دادن آرامش، سیستم تیمش را به آرایش دفاعی ۱-۳-۵ تغییر داد و با ورود دن برن، استحکام خط دفاع را افزایش داد. این تغییر تاکتیکی باعث شد موج حملات مکزیک یکی پس از دیگری خنثی شود و انگلیس، هرچند با سختی فراوان، برتری خود را حفظ کند. انعطاف تاکتیکی و تصمیم‌های به‌موقع توخل، یکی از مهم‌ترین عوامل این پیروزی بود.

پیکفورد؛ دیوار مطمئن سه‌شیرها

جردن پیکفورد بار دیگر نشان داد چرا سال‌هاست در مسابقات بزرگ، سنگربان شماره یک انگلیس محسوب می‌شود. او در نیمه نخست با دو واکنش مهم مانع گلزنی رائول خیمنز شد و در نیمه دوم نیز با خروج‌های موفق، مشت کردن توپ‌های ارسالی و هدایت مداوم مدافعان، نقش مهمی در حفظ برتری تیمش داشت.

هرچند سبک بازی پیکفورد شاید مانند برخی دروازه‌بانان مدرن مبتنی بر بازی با پا نباشد، اما در مسابقه‌ای فیزیکی و پرفشار مانند دیدار با مکزیک، تجربه و قدرت رهبری او به کمک انگلیس آمد.

اشتباه بزرگ کوانساه

در کنار برندگان این مسابقه، جرل کوانساه یکی از بازندگان بزرگ شب آزتکا بود. مدافع جوان انگلیس که به دلیل کمبود گزینه در سمت راست خط دفاعی از ابتدا به میدان رفت، تا پیش از اخراج عملکرد قابل قبولی داشت، اما تکل خشن و بی‌محابای او روی ضدحمله مکزیک، پس از بازبینی VAR با کارت قرمز مستقیم جریمه شد.

این اخراج می‌توانست سرنوشت بازی را تغییر دهد، اما مقاومت سایر بازیکنان مانع از آن شد که اشتباه کوانساه هزینه سنگینی برای انگلیس داشته باشد. با این حال، محرومیت او برای دیدار بعدی، دردسر تازه‌ای برای توخل ایجاد کرده است.

تلاش شجاعانه مکزیک

مکزیک با وجود حذف، عملکرد قابل احترامی در این جام داشت. این تیم از گروه خود صعود کرد، اکوادور را کنار زد و برابر انگلیس نیز تا آخرین لحظه جنگید، اما تفاوت کیفیت بازیکنان در نهایت تعیین‌کننده بود.

شاگردان خاویر آگیره در بخش‌هایی از مسابقه فوتبال خوبی ارائه کردند، اما ضعف در مهار ضدحملات، اشتباهات دفاعی و کمبود خلاقیت در لحظات سرنوشت‌ساز، مانع از رقم خوردن یک شگفتی شد. آنها در دقایق پایانی با ارسال‌های متوالی به دنبال گل تساوی بودند، اما دفاع منسجم انگلیس اجازه نداد این فشارها به نتیجه برسد.

انگلیس؛ مدعی واقعی جام جهانی

مهم‌ترین دستاورد این مسابقه برای انگلیس، اثبات شخصیت قهرمانی بود. سه‌شیرها در این جام هم پیروزی‌های مقتدرانه کسب کرده‌اند، هم مسابقات دشوار را با زحمت برده‌اند و حالا از یکی از سخت‌ترین ورزشگاه‌های جهان نیز با موفقیت عبور کرده‌اند.

برزیل خسته در جام جهانی گم شد

پایان یک توهم

گزارش یک

شکست برزیل برابر نروژ، پایان یک سراب بود، سرابی که از ماه‌ها پیش نمایان بود، اما کسی جرات نگاه به آن را نداشت. تیم پنج‌ستاره‌ای که با اتکا به نام بزرگانش پا به میدان گذاشته بود، در اولین گام جدی، نه فقط امتیاز، که هویت فوتبالی خود را نیز واگذار کرد. این حذف زودهنگام، حاصل یک اشتباه یا یک بدشانسی نبود بلکه نتیجه ماه‌ها سردرگمی، تصمیم‌های بی‌پشتوانه و تکیه بر نام‌هایی بود که دیگر توان حمل سنگینیِ پیراهن زرد را نداشتند.

از پنالتی بحث‌برانگیز تا زلزله‌ای به نام هالند

سکانس کلیدی این تراژدی، پیش از سوت آغاز نوشته شد. کارلتو آنچلوتی، سرمربی ایتالیایی اعلام کرد که ترتیب پنالتی‌زن‌ها از پیش تعیین شده است، برونو گیمارش، هافبکی که در کل دوران حرفه‌ای‌اش تنها سه بار پشت ضربه ایستگاهی ایستاده بود، به عنوان اولین گزینه انتخاب شد. مردی که حتی در باشگاه‌هایش هم پنالتی‌زن اول نبود، قرار بود بار سنگین یک ضربه سرنوشت‌ساز را به دوش بکشد. این انتخاب فنی، زنگ خطری بود که همه نقص‌های تاکتیکی تیم را آشکار کرد.

اما نروژ برخلاف برزیل، با نقشه‌ای دقیق پا به زمین گذاشت. ارلینگ هالند، با دو ضربه تاثیرگذار و بی‌نقص، نشان داد که تفاوتِ میان یک تیم آماده و یک مجموعه بیمار، در همان دقایق حساس نمایان می‌شود.

برزیل ۶۱۸ پاس در مقابل ۲۷۹ پاس حریف داد، ۶۶درصد مالکیت توپ را واگذار کرد و در میانه میدان، نه خلاقیتی داشت و نه زور بدنی.

نیمار و بدنی که دیگر جواب نمی‌داد

شاید دردناک‌ترین بخش این شکست، به سرنوشت نیمار بازگردد. ستاره‌ای که بدنش دیگر پاسخگوی ذهن بلندپروازش نبود، اما جایگاهی چنان رفیع داشت که هیچ‌کس جرأت کنار گذاشتن او را نداشت. ورود او در دقیقه ۶۷، وقتی بازی بدون گل دنبال می‌شد، نه تنها تحول تاکتیکی ایجاد نکرد، بلکه پرسشی بی‌پاسخ باقی گذاشت: چرا تیمی که به جوانان پرانرژی مانند اندریک نیاز داشت، به ستاره‌ای وابسته شد که هر قدمش روی چمن، تنها سایه‌ای از خاطرات گذشته بود؟ رونالدو نازاریو اسطوره برزیل صریح‌ترین نقد را مطرح کرد: «اگر بخواهم منصف باشم، این حذف از نیمکت شروع می‌شود. آنچلوتی امشب بیش از حد اشتباه کرد. چرا ژوآو پدرو در لیست نبود؟ چرا اندریک که هر بار انرژی و غیرقابل‌پیش‌بینی بودن را به ارمغان آورد، بیشتر جام را روی نیمکت نشست؟»

بحران خط هافبک

بیش از هر چیز، این جام، زوال یک نسل را به تصویر کشید. برزیل از قطر ۲۰۲۲ تا امروز، چهار مربی را عوض کرده و در ۴۲ بازی، تنها ۲۰ پیروزی به دست آورده است، آماری که هیچ‌گاه با قامت یک مدعی همیشگی همخوانی ندارد.

مصدومیت‌های پیاپی، غیبتِ پاکوئتا و افت رافینیا، تیمی را درست کرد که نه هویت جمعی داشت و نه طرحی برای فردا. آنچلوتی نیز در اظهارنظری که بیش از یک پیش‌بینی، یک اعتراف تلخ بود، گفت: «بدیهی است که در میانه میدان، به بازیکنان جوان و سطح بالا نیاز داریم.»

این جمله، بیش از آنکه نوید ۲۰۳۰ را بدهد، حکایت از آن دارد که برزیل امروز، دیگر بازیکنان تراز جهانی در پست‌های کلیدی تولید نمی‌کند، فقط بال‌هایی سرعتی که همگی با یک قالب تکراری بریده شده‌اند.

> شاید دردناک‌ترین بخش این شکست، به سرنوشت نیمار بازگردد. ستاره‌ای که بدنش دیگر پاسخگوی ذهن بلندپروازش نبود، اما جایگاهی چنان رفیع داشت که هیچ‌کس جرأت کنار گذاشتن او را نداشت

وینیسیوس، بهترین در تیم بحران‌زده

وینیسیوس با ۴ گل و یک پاس گل، آماری درخشان ثبت کرد، اما در روز مرگ تیم، او نیز در میان هرج‌ومرج تاکتیکی گم شد. رونالدو درباره او گفت: «او باید مسئولیت بپذیرد. همه ما استعدادش را می‌دانیم، اما این جام خوبی برای او نبود. وقتی برزیل به بزرگانش نیاز داشت، او نتوانست مسیر را پیدا کند.»

شاید تلخ‌ترین نتیجهٔ این حذف، روشن شدن این واقعیت باشد که تا زمانی که فوتبال برزیل به جای تولید هافبک‌های خلاق، به صادرات بال‌های هجومی و شبیه هم مشغول است و جایگاه مربی به محل آزمون‌وخطا تبدیل شده، داستان قهرمانی تنها در موزه باقی خواهد ماند. این پایان یک تیم نیست؛ پایان یک توهم است؛ توهمی که شاید با جراحی بنیادینِ ساختاری و بازگشت به ریشه‌ها، بتوان روزی آن را به واقعیت تبدیل کرد.

عکس: Getty Images

نیمار با چشمانی اشک‌آلود از تیم ملی خداحافظی کرد

آخر خط

نیمار، مهاجم افسانه‌ای تیم ملی برزیل، پس از حذف تلخ تیمش مقابل نروژ در مرحله یک‌شانزدهم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، با چشمانی اشک‌آلود از تیم ملی خداحافظی کرد. او که در چهار دوره جام جهانی حضور داشت، هرگز نتوانست به آرزوی بزرگ خود یعنی قهرمانی در این مسابقات دست یابد و حالا با بغضی سنگین، وداعی تلخ با پیراهن زرد رنگ برزیل داشت. شبی که رویاها به پایان رسید نیمار که به شکلی غیرمنتظره به فهرست آنچلوتی اضافه شده بود، در طول تورنمنت حضوری کم‌اثر و محدود داشت. دو بازی اول مرحله گروهی را به دلیل مصدومیت از دست داد و در بازی‌های بعدی نیز نتوانست تأثیرگذاری لازم را داشته باشد. در دیدار حساس مقابل نروژ، او در دقیقه ۷۰ وارد زمین شد؛ زمانی که نروژی‌ها بازی را در کنترل داشتند. آنچلوتی تمام امیدش را روی نیمار گذاشت، اما او در نقش مهاجم کاذب بین وینیسیوس و اندریک، فرصت چندانی برای اثرگذاری نداشت. نیمار در وقت‌های اضافه یک پنالتی را به گل تبدیل کرد، اما این گل نتوانست مانع از حذف برزیل شود. بلافاصله پس از سوت پایان، اشک‌هایش جاری شد؛ آخرین امیدش برای قهرمانی در جام جهانی از بین رفته بود.

نیمار در کنار اسطوره‌های بی‌جام

نیمار با این ناکامی، به دومین بازیکن تاریخ برزیل تبدیل شد که در چهار جام جهانی (۲۰۱۴، ۲۰۱۸، ۲۰۲۲ و ۲۰۲۶) حضور داشته اما هرگز موفق به قهرمانی نشده است.

او در حالی از تیم ملی خداحافظی می‌کند که زخم خوردن ۷-۱ از آلمان در نیمه‌نهایی ۲۰۱۴، حذف در یک‌چهارم نهایی ۲۰۱۸، شکست در یک‌چهارم نهایی ۲۰۲۲ و حالا حذف در یک‌شانزدهم نهایی ۲۰۲۶، همچون کابوسی بر روح سنگینی می‌کند. تلاش کردم، تلاش کردم. حالا تمام شد!

نیمار در منطقه میکسدزون با چشمانی خیس از اشک، خداحافظی خود را اعلام کرد: «تلاش کردم، تلاش کردم. حالا تمام شد. من از اینجا شروع کردم و اینجا هم تمامش می‌کنم.» اشاره او به ورزشگاهی در نیوجرسی بود که اولین بازی ملی‌اش را در آن انجام داده بود. این وداع تلخ، پایانی بر یکی از درخشان‌ترین و در عین حال حسرت‌بارترین دوران‌های تاریخ فوتبال برزیل بود.

میراثی از ناکامی

نیمار در دوران ملی خود، ۱۲۸ بازی برای برزیل انجام داد و ۷۹ گل به ثمر رساند. او با این آمار، بهترین گلزن تاریخ تیم ملی برزیل است، اما این رکوردها هرگز نتوانستند جای خالی یک جام جهانی را پر کنند. او در تیم‌هایی بازی کرد که همیشه از آنها انتظار قهرمانی می‌رفت، اما هر بار به دلایل مختلف از رسیدن به هدف نهایی بازماند. حالا با خداحافظی او، برزیل باید به دنبال نسل جدیدی از ستاره‌ها باشد تا رویای ششمین قهرمانی را زنده نگه دارد. جای خالی او در تیم ملی برزیل، برای همیشه یک حسرت بزرگ باقی خواهد ماند؛ حسرت قهرمانی در جام جهانی که هرگز به آن نرسید.

رسوایی بزرگ در جام جهانی

دخالت ترامپ، حقارت فیفا

اتفاق روز

تصمیم جنجالی فیفا برای لغو محرومیت فولارین بالوگان، مهاجم تیم ملی آمریکا، به یکی از بزرگ‌ترین حاشیه‌های جام جهانی ۲۰۲۶ تبدیل شده است؛ تصمیمی که نه‌تنها اعتراض شدید بلژیک را در پی داشت، بلکه گزارش‌ها از دخالت مستقیم دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، در تغییر رأی فیفا حکایت دارد.

بر اساس گزارش روزنامه گاردین، ترامپ از روز چهارشنبه سه بار با مسئولان فیفا تماس گرفته و برای لغو محرومیت یک جلسه‌ای بالوگون لابی کرده است. تنها چند روز بعد، فیفا به شکلی غیرمنتظره اعلام کرد این مهاجم توانست در دیدار حساس آمریکا برابر بلژیک به میدان برود؛ تصمیمی که موجی از انتقادها درباره استقلال و شفافیت نهاد اداره‌کننده فوتبال جهان ایجاد کرده است.

پرسش‌های بی‌پاسخ

بالوگان در دیدار مرحله یک‌شانزدهم نهایی مقابل بوسنی و هرزگوین پس از بازبینی صحنه توسط VAR با کارت قرمز مستقیم اخراج شده بود؛ اخراجی که طبق قوانین فیفا باید به طور خودکار یک جلسه محرومیت به همراه داشته باشد.

با این حال، کمیته انضباطی فیفا با استناد به ماده ۲۷ آیین‌نامه انضباطی، اجرای محرومیت را به حالت تعلیق درآورد. به این ترتیب، کارت قرمز همچنان در پرونده این بازیکن باقی می‌ماند، اما محرومیت او تنها در صورتی اجرا خواهد شد که طی یک سال آینده مرتکب تخلف مشابهی شود.

این تصمیم در حالی اتخاذ شد که بسیاری از کارشناسان معتقدند چنین تفسیری از قوانین، در مهم‌ترین تورنمنت فوتبال جهان سابقه‌ای کم‌نظیر دارد.

حمله به اعتبار فوتبال

فدراسیون فوتبال بلژیک با انتشار بیانیه‌ای رسمی اعلام کرد از این تصمیم «شگفت‌زده» شده و در حال بررسی تمامی راه‌های قانونی برای اعتراض است.

رودی گارسیا سرمربی بلژیک نیز با لحنی تند به این اتفاق واکنش نشان داد و گفت: «نمی‌دانستم پنجم جولای در فیفا معادل اول آوریل و روز دروغ آوریل است!» او تأکید کرد فدراسیون بلژیک تنها از منافع تیم ملی خود دفاع نمی‌کند، بلکه برای حفظ اعتبار، اخلاق و سلامت فوتبال ایستاده است.

اظهارات گارسیا به سرعت بازتاب گسترده‌ای در رسانه‌های جهان پیدا کرد و بسیاری این اتفاق را یکی از بحث‌برانگیزترین تصمیمات انضباطی سال‌های اخیر توصیف کردند.

ترامپ از فیفا تشکر کرد!

پس از انتشار رأی جدید، دونالد ترامپ در شبکه اجتماعی خود از فیفا بابت «اصلاح یک بی‌عدالتی بزرگ» تشکر کرد؛ پیامی که گمانه‌زنی‌ها درباره نقش مستقیم او در این پرونده را بیش از پیش تقویت کرد.

در مقابل، فدراسیون فوتبال آمریکا نیز تأیید کرد که در روند بررسی پرونده بالوگان مشارکت داشته، هرچند درباره جزئیات این مذاکرات توضیح بیشتری ارائه نکرد.

ماثوریسیو پوچتینو سرمربی آمریکا نیز از تصمیم فیفا دفاع کرد و مدعی شد کارت قرمز بالوگان از ابتدا ناعادلانه بوده است. او گفت بیشتر کارشناسان فوتبال اعتقاد دارند داور در اخراج مهاجم آمریکا اشتباه کرده و اصلاح این تصمیم به سود عدالت بوده است.

عدالت یا نفوذ سیاسی؟

در اردوی آمریکا نیز بازیکنان اعلام کردند خبر لغو محرومیت بالوگان را ابتدا از طریق شبکه‌های اجتماعی دریافت کرده‌اند و حتی اعضای تیم نیز از این تصمیم غافلگیر شده بودند.

با این حال، آنچه بیش از همه مورد توجه قرار گرفته، نه بازگشت بالوگان، بلکه پرسش‌های جدی درباره استقلال فیفا است. اگر گزارش‌های منتشرشده درباره تماس‌های رئیس‌جمهور آمریکا صحت داشته باشد، این پرونده می‌تواند به یکی از جنجالی‌ترین و بحث‌برانگیزترین رسوایی‌های تاریخ جام جهانی تبدیل شود؛ پرونده‌ای که بار دیگر این پرسش قدیمی را مطرح می‌کند که آیا تصمیمات فوتبالی تنها در زمین مسابقه گرفته می‌شوند یا قدرت و سیاست نیز می‌توانند مسیر بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان را تغییر دهند؟

هالند، نمایشی که برزیل را بلعید

نمایش یک قاتل بالفطره!

چهره روز

ارلینگ هالند با نمایشی خیره‌کننده مقابل برزیل، نه‌تنها نروژ را برای نخستین بار پس از ۲۸ سال به جمع هشت تیم برتر جام جهانی رساند، بلکه بار دیگر ثابت کرد چرا بسیاری او را کامل‌ترین گلزن حال حاضر فوتبال جهان می‌دانند. پیروزی تاریخی نروژ برابر پرافتخارترین تیم تاریخ جام جهانی، بیش از هر چیز با نام مهاجم منچسترسیتی گره خورده است؛ بازیکنی که تنها با چند لمس توپ، سرنوشت یکی از بزرگ‌ترین مسابقات جام را تغییر داد. هالند پس از این پیروزی تاریخی گفت حتی در رؤیاهایش نیز شکست دادن برزیل را تصور نمی‌کرده است. او اعتراف کرد هنوز باورش نمی‌شود نروژ توانسته چنین دستاورد بزرگی را رقم بزند. آندریاس شلدروپ، ستاره جوان نروژ و سازنده هر دو گل هالند نیز در توصیف هم‌تیمی خود گفت: «همه ما از دیدن عملکرد او حیرت‌زده‌ایم و فقط خوشحالیم که او برای نروژ بازی می‌کند.»

دو ضربه برای فرو ریختن برزیل

برزیل تا دقایق پایانی مسابقه موفق شده بود هالند را به خوبی مهار کند. گابریل، مدافع میانی سلسائو، در نبردهای تن‌به‌تن عملکرد قابل قبولی داشت و هالند تا دقیقه ۷۹ تنها ۱۹ بار توپ را لمس کرده بود. اما تفاوت ستاره‌های بزرگ دقیقاً در همین لحظات مشخص می‌شود. هالند نخستین گل خود را با ضربه سری فوق‌العاده به ثمر رساند؛ گلی که قدرت بدنی، پرش خیره‌کننده و زمانبندی بی‌نقص او را به نمایش گذاشت. گل دوم نیز شاهکاری از یک تمام‌کننده کلاس جهانی بود؛ او با سه لمس توپ، توپ را روی پای چپ آورد، مدافع مقابل را جا گذاشت و ضربه‌ای دقیق به گوشه دروازه برزیل فرستاد تا پیروزی نروژ قطعی شود.

آمار شگفت‌انگیز

آنچه عملکرد هالند را بیش از پیش تحسین‌برانگیز می‌کند، کیفیت بالای گل‌های اوست. دو گل این مسابقه از موقعیت‌هایی با امید گل پایین به ثمر رسید و او بار دیگر نشان داد برای گلزنی نیازی به فرصت‌های متعدد ندارد. هالند اکنون با هفت گل، آقای گل جام جهانی ۲۰۲۶ است و در مجموع نیز آمار فوق‌العاده ۶۲ گل در ۵۴ بازی ملی را برای نروژ ثبت کرده است. این اعداد به خوبی نشان می‌دهد چرا بسیاری از کارشناسان او را بهترین گلزن حال حاضر فوتبال جهان می‌دانند. شلدروپ نیز درباره هم‌تیمی‌اش جمله جالبی بر زبان آورد: «کافی است توپ را به سمت او ارسال کنید؛ خودش راه گلزنی را پیدا می‌کند.»

نقشه هوشمندانه نروژ

پیروزی نروژ تنها حاصل درخشش هالند نبود، بلکه برنامه تاکتیکی استاله سولباکن نیز نقش مهمی در این موفقیت داشت. سرمربی نروژ پس از مسابقه توضیح داد که تیمش عمداً مالکیت توپ را حفظ می‌کرد تا برزیل را خسته کند و سپس در زمان مناسب ضربه نهایی را وارد کند. سولباکن گفت: «می‌دانستیم برزیل در ضدحملات بسیار خطرناک است. بنابراین تصمیم گرفتیم با حملات طولانی، آنها را فرسوده کنیم و وقتی زمان مناسب فرا رسید، توپ را به هالند برسانیم.» او همچنین تأکید کرد تیمش دو برنده بزرگ در اختیار داشت؛ یکی هالند در خط حمله و دیگری اوریان نایلند درون دروازه.

نایلند، قهرمان خاموش نروژ

اگرچه تمام نگاه‌ها به سمت هالند بود، اما اوریان نایلند نیز سهم بزرگی در این پیروزی داشت. دروازه‌بان ۳۵ ساله نروژ با چند واکنش فوق‌العاده، از جمله مهار ضربه پنالتی برونو گیمارش، اجازه نداد برزیل به بازی بازگردد. او در مجموع چهار مهار سرنوشت‌ساز داشت و در لحظات پایانی نیز با آرامش و تجربه خود، فشار حملات برزیل را کنترل کرد تا نروژ یکی از تاریخی‌ترین شب‌های فوتبالش را جشن بگیرد.

حالا نوبت انگلیس است

نروژ که تنها دو سال پیش در رده پنجاهم رنکینگ فیفا قرار داشت و نزدیک به سه دهه رنگ جام جهانی را ندیده بود، اکنون در جمع هشت تیم برتر جهان حضور دارد و باید در مرحله بعدی به مصاف انگلیس برود. در صورت ادامه این مسیر، هالند ممکن است در مراحل بعدی برابر ستاره‌هایی مانند هری کین، لیونل مسی و کیلیان امباپه قرار بگیرد؛ تقابل‌هایی که می‌تواند سرنوشت کفش طلای جام جهانی و حتی قهرمان مسابقات را تعیین کند. آنچه مسلم است، هالند دیگر فقط یک گلزن بزرگ نیست؛ او به کابوس مدافعان جهان تبدیل شده و اگر همین روند را ادامه دهد، نروژ می‌تواند رؤیایی را دنبال کند که تا چند هفته قبل، حتی تصورش نیز دشوار بود.